

„Maminka a já jsme tě zavolali, abychom ti řekli o domě nahoře,“ řekl Lusk.

Arielka třímala velký čajový šálek oběma rukama a pozorně se na ně dívala přes okraj. Lusk si odkašlal.

„Jednou jsi mi říkala, že nebe je tmavě hnědé a že jsou na něm praskliny,“ vyčítavě se na ni podíval. „Není to tak. Obloha je modrá.“

„Já vím,“ řekla Arielka klidně.

„Ty to víš?“ vykřikl Lusk.

„Jasně, máme přece mříž.“

„Ty zahlédneš oblohu skrz mříže?“

„Lusku,“ přerušila ho Henrieta, „řekni jí o brankách.“

„Dobře,“ zamyslel se Lusk a začal. „Když vyjdeš z kuchyně, co uvidíš?“

„Tmavou chodbu.“

„Co ještě?“

„Jiné pokoje.“

„A když jdeš dál po chodbě?“

„Další chodby.“

„A kdybys prochodila všechny ty klikaté chodby až na samý konec, co najdeš?“

„Branku.“

„Ano, velkou pevnou branku, kterou bys neotevřela. A pak další. A k čemu jsou?“

„Proti myším?“ hádala Arielka a po očku pohlédla na Luska. Vypadalo to ale, že se mu její otázka nelíbila.

„No - to taky,“ zaváhal. „Ale myši nikomu neublíží,“ dodal, „k čemu jsou ještě?“

„Proti krysám?“

„Tady žádné nejsou,“ řekl Lusk. „Co třeba kočky?“ navrhl.

„Kočky?“ podivila se Arielka.

„Nebo co když jsme tě tu zavřeli, abys nemohla pryč?“

„Já jsem tady zavřená?“ lekla se Arielka.

„Podívej, Arielko, dům nahoře je nebezpečné místo,“ řekl Lusk, „a ty jsi to jediné, co máme, chápeš? To strýček Hejhálek měl svoje dvě vlastní a k tomu ještě tři další děti.“

„Tvůj otec myslí na Egletinu,“ vysvětlovala Henrieta.

„Ano, na Egletinu. Nikdy jí nic neřekli o domě nahoře. A navíc nežili u žádné mříže. Napovídali jí, že obloha je přílišpendlená a že jsou na ní škrábance.“

„To je ale pěkně hloupé, takhle vychovávat dítě, jen co je pravda,“ Henrieta nakrčila pohrdavě nos a pak pohladila Arielku po vlasech.

„Ale Egletina nebyla hloupá,“ řekl Lusk. „Nevěřila jim. A tak jednou utekla, protože se chtěla sama přesvědčit.“

„Jak se dostala ven?“ zajímala se Arielka.

„Tenkrát nebylo tolik branek, jen jedna pod hodinami. Strýček Hejhálek ji asi nechal odemčenou a tou se dostala ven.“

A Henrieta dodala: „V modrých šatečkách a v botkách ze žluté kůže, s černými korálky na zapínání. Ty pro ni ušil tvůj otec. Byly - zkrátka, moc se mu povedly.“

„Ono by na tom nebylo nic špatného. Prostě by si vyšla, porozhlédla se venku, trochu by se asi bála, ale pak by se klidně vrátila. Nic horšího by se nestalo,“ pokračoval Lusk.

„Jenže se stalo. A to nejhorší,“ poznamenala chmurně Henrieta.

„Ano, protože jí nic neřekli,“ přitakal Lusk. „Neřekli jí, že jejího otce *viděli*, a neřekli, že ti nahoře si pořídili kočku.“

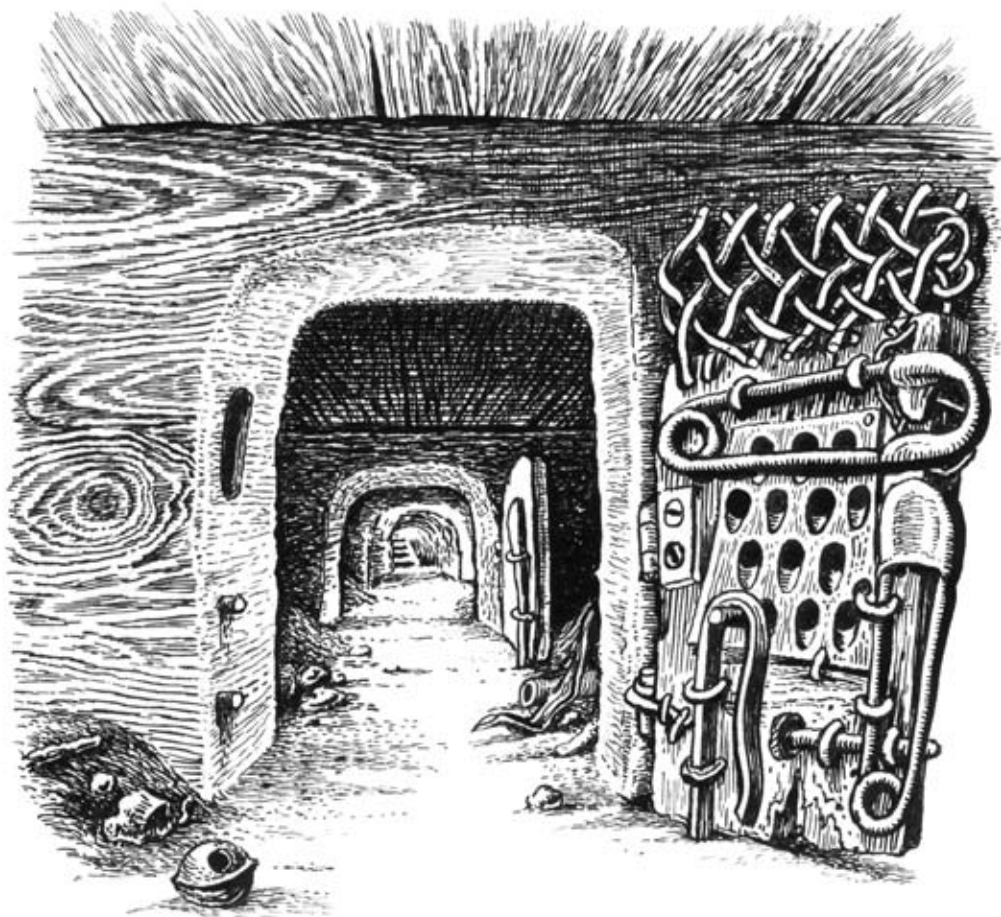
„Čekali týden, měsíc - a stále doufali. Čekali ještě celý rok, ale Egletina se už nikdy nevrátila,“ zakončila Henrieta.

„A to je to,“ odmlčel se Lusk a zadíval se na Arielku, „co se Egletině stalo.“

Rozhostilo se tíživé ticho. Bylo slyšet Luskovo oddechování a slabé bubláni polévky na ohni.

„To způsobilo, že se strýček Hejhálek dočista zhroutil,“ řekla po chvílce Henrieta a vzdychla. „Od té doby už nikdy nevyšel ven, protože se bál, že najde žluté botky s černými korálky. Nakonec jim zbylo jedině - vystěhovat se.“

Arielka seděla úplně potichoučku. Nakonec zvedla hlavu a řekla: „Proč jste mi o tom nic neřekli? Proč mi to říkáte až teď? Dnes večer?“

Henrieta rázně vstala a nervózně popošla k ohni. „Nemluví-li jsme o tom, to ne, ale dnes večer jsme cítili... Tak dobře, řeknu to přímo: Tvého otce *viděli*, Arielko!“

„Ó... A kdo ho viděl?“ zděsila se Arielka.

„Někdo, o kom jsi nikdy neslyšela. Ale to teď není důležité -“

„Myslíš, že si obstarají kočku?“

„To můžou,“ souhlasila Henrieta.

Arielka položila šálek s polévkou na zem a zadívala se do něj, sahal jí až ke kolenům. Kolikrát se jí o tom zdálo - a jak moc by si to byla přála! „A proč bychom se nemohli vystěhovat?“ hlesla sotva slyšitelně.

Henrieta zalapala po dechu a spráskla ruce: „Vůbec nevíš, o čem mluvíš!“ a otočila se zády, jako by mluvila k pánvím pověšeným na stěně. „Jen žížaly a červi, nic než zima a vlhko -“ mumlala.

„No dobře, tak si pomysli, že jsem utekla jako Egletina a že mě snědla kočka. Pak byste se s otcem konečně vystěhovali? No, pověz - nebylo by to tak?“

Henrieta se obrátila k Arielce a její výraz nevěstil nic dobrého. „Mám chuť ti vlepit pohlavek, Arielko Hodinová, jestli se míníš takhle chovat!“

Arielce se zalily oči slzami. „Jen jsem hrozně moc chtěla odtud pryč - a nesnědená,“ dodala a ukápala jí slzička.

„Tak to by stačilo,“ vložil se do toho Lusk. „Běž zpátky na kutě, a to hned - nesnědená a nezpohlavkovaná. Promluvíme si o tom zítra.“

„Nemyslete si, že to říkám, protože se bojím,“ vyhrkla Arielka. „Já mám ráda kočky a vsadím se, že Egletinu kočka nesnědla, že Egletina prostě utekla, protože nechtěla být jako chycená v pasti - a trávit tady takhle den po dni, a týden po týdnů, a rok po roce jako... já,“ rozbrečela se.

„Chycená jako v pasti?!“ opakovala Henrieta ohromeně.

Arielka si zakryla obličej a plakala. „Branky, branky, branky - a nic než branky,“ zajíkala se.

Lusk a Henrieta bezradně pohlédli na sebe a pak na Arielku, schoulenou v pláči.

„Neměli jsme takhle mluvit, a ještě tak pozdě v noci.“

Arielka zvedla uslzený obličej. „Pozdě nebo brzy, jaký je v tom rozdíl? Já vím, že otec umí báječně půjčovat a že nám jediným se tu podařilo zůstat, i když ostatní museli odejít. Ale k čemu nám to všechno je? Myslíte si, že je to nějaká výhra, žít tady napořád? V tom velkém, poloprázdném domě pod podlahou, kde nikoho celé dny nevidíte, s nikým nepromluvíte, nemáte si s kým hrát a... Všude jen prach a temné chodby, žádné denní světlo. Jen svíčky a oheň v kuchyni a jen to, co prosvítá škvírami v podlaze. Egletina měla bratry a taky nevlastní bratry, a měla i ochočenou myšku, a žluté botky s černými korálky, a mohla ven - i když vlastně jen jednou!“

„Psst!“ zarazil ji Lusk. „Ne tak nahlas.“

Nad hlavou jim zaskřípěly těžké kroky a začaly přecházet sem tam. Slyšeli, jak paní Drdlová mrzutě mumlá, a pak zvuk, jak štárá pohrabáčem v kamnech. „Mizerný kamna, zase netáhnou, to dělá ten mizerný vítr od východu.“ Pak zničehonic zahulákala jako na lesy: „Krapítééek!!“

Lusk zamračeně vzhlédl. Arielka se zachvěla a přitáhla si příkrývku. Henrieta se pomalu a dlouze nadechla.

„To dítě má pravdu,“ prohlásila nečekaně.

„Ale to ne,“ zajíkla se Arielka, jak ji ta poznámka překvapila. Děti přece nemají nikdy pravdu, tu mají jen rodiče! Děti si mohou říkat, co je napadne, ale jejich mínění nemá žádnou váhu!

„Vidíš, Lusku,“ pokračovala Henrieta, „my jsme to měli jiné. Žila tady spousta rodin a dětí, Výlevkovi v koupelně, pamatuješ? A ta rodina, co bydlela v kuchyni za kráječem na chleba, už jsem zapomněla, jak se jmenovali - no přece ti, co bydleli v té úzké skřínce hned za dveřmi, ti chlapci - Smetákovi, ne? A jak jsme mohli chodit tou dlouhou chodbou, kterou byla propojená stáj, víš, kde žili Korytářovi? Nežili jsme si víc svobodně?“

„Ano, do jisté míry ano. Ale k čemu to vedlo? Kde jsou teď všichni?“

„Třeba si polepšili,“ řekla Henrieta, jako by se sama chtěla přesvědčit. „Časy se změnilly v celém domě. Vem si třeba Potrubářovy, pamatuješ? Přišli, když se pokládalo plynové potrubí,

tenkrát vedlo přes pole a lesy, vlastně vznikl jakýsi tunel až do Leighton Buzzardu.“

„A co tam naši?“ poznamenal Lusk mrzutě. „Horu koxu!“

Henrieta se obrátila k Arielce a rozhodným hlasem řekla: „Arielko, právě teď mě napadlo, že jednou, až nebude nikdo v domě a nebude tam ani kočka, zkrátka až tě jednou otec vezme s sebou a půjdete půjčovat spolu, vid', že budeš poslušná holčička – slibuješ? Budeš dělat jen to, co otec řekne, rychle a bez odmlouvání?“

Arielka zčervenala radostí, zatleskala, ale Lusk ji zarazil.

„Henrieto, to si ale musíme rozmyslet. Neslibuj, dokud jsme to nerozvážíli a nedohodli se spolu. Nezapomeň, že mě *viděl* a že to není nejvhodnější doba, abych s sebou bral dítě.“

„Nestrachuj se, Lusku, nebude tam kočka, neslyšeli jsme přece žádné mňoukání. To není jako tenkrát s Rózou Picmausovou.“

„Na každý pád je to riskantní,“ trval na svém Lusk. „A vůbec, kdo to kdy slyšel, aby děvče chodilo půjčovat?“

„Dívám se na to jinak,“ řekla Henrieta. „Kdybys měl syna, vzal bys ho s sebou? Určitě ano. Ale nemáš syna, máš jen Arielku. Pomyslel jsi někdy na to, co by bylo, kdyby se tobě nebo mně něco stalo? Co by si Arielka počala, kdybys ji nezaučil a neukázal jí, jak se půjčuje?“

Lusk zamračeně koukal na svoje kolena.

„Tak dobře,“ řekl po chvíli. „Myslím, že vím, co mi tím chceš naznačit.“

„Aspoň ji to přivede na jiné myšlenky a zapomene na chvíli na ty svoje fantazie.“

„Na jaké fantazie?“

„Na modrou oblohu, svěží trávu a tak.“

Arielka zatajila dech, když zaslechla, co nebylo určené pro ni.

Nakonec Henrieta rezolutně prohlásila: „Nechci se vystěhovat. Není na tom nic dobrého, Arielko, ani pro tebe, ani pro kohokoli jiného.“

„Aha, už vím, proč tě to napadlo,“ zasmál se Lusk.

„Pssst!“ zašeptala Henrieta nazlobeně a pohlédla vzhůru. „Ne tak nahlas! Arielko, dej otci pusy, a už ať jsi v posteli!“

Když se Arielka zachumlala do deky, cítila, jak v ní sílí radostný pocit a celičkou ji zaplavuje svým teplem. Byla šťastná. Z vedlejšího pokoje k ní doléhaly hlasy rodičů a navzájem se spolu proplétaly. Henrieta mluvila a mluvila, klidně a sebevědomě, a otec občas namítl: „Nelíbí se mi to.“ Slyšela ho, jak říká pssst a jak ho Henrieta napomíná, a slyšela skřípění židle, a také kroky a třískání pánví v kuchyni nahoře nad nimi. Arielka se v polospánku dívala, jak nádherně vymalované múzy troubí na dlouhé trubky neslyšnou melodii. *Flor de Havana . . . Garantizados . . . Superiores . . . Esquistos . . .* hlásaly hrdě nápisy.